

Kwiaty cierpiącego świata

„Wina bierze się nie z tego co zrobiłaś ale z tego co inni zrobili tobie”

Margaret Atwood - Grace i Grace. Wydawn. Prószyński i Ska 2017

O autorce:

Margaret Atwood urodziła się 18 listopada 1939 roku w Ottawie. Ukończyła studia na Uniwersytecie Toronto i Radcliffe College na Uniwersytecie Harvarda. Jest laureatką Nagrody Bookera i Nagrody Księcia Asturii. Jej najśłynniejsza książka to „Opowieść podręcznej” na podstawie której zrealizowano film i serial.

Wykładała na kilku uczelniach w Kanadzie i USA.

Jest pisarką, krytyczką literacką, aktywistką społeczną i ekologiczną.

O książce:

Książkę rozpoczyna haiku japońskiego autora Basho:

Chodź, zobacz

Prawdziwe kwiaty

Cierpiącego świata

Kanadyjska pisarka sięgnęła do prawdziwej historii życia Grace Marks. Osnową powieści jest próba wyjaśnienia czy Grace brała udział w morderstwie dwóch osób w 1843 roku. Po odkryciu morderstwa służący, który zabił pracodawcę i jego kochankę został skazany na śmierć a ona na długoletnie więzienie - siedziała w nim ponad 28 lat, wyszła mając 46.

„Są rzeczy, o których wszyscy powinni zapomnieć i nigdy o nich nie wspominać” - uważa Grace.

Na początku każdego rozdziału jest fragment wiersza autora z tamtej epoki lub artykułu jaki napisano o Grace.

Autorka wyraźnie lubi swoją bohaterkę, nie potępia jej, nie osądza, rozumie ją i broni.

Jednak główną wartością tej książki jest bardzo dokładna panorama życia różnych warstw społecznych częściowo w Irlandii ale przede wszystkim Kanadzie XIX wieku.

Główna bohaterka pochodzi z Irlandii skąd, aby uciec od biedy, wraz z ojcem i kilkorgiem rodzeństwa, emigrowała do Kanady. Mając 13 lat została służącą, aby pomóc rodzinie, bo ojciec wydawał rzadko zarobione pieniądze na alkohol.

Dzięki pracy Grace w różnych domach poznajemy zakres obowiązków służby i sposób w jakie ich traktowano. Także wyposażenie budynków, warunki życia służby i ich pracodawców.

Nawet takie szczegóły jak wyrabiano masło - maselnica była obsługiwana za pomocą nożnego pedału lub psa biegającego w kółko po rozżarzonych węglach.

W książce oprócz Grace jest parę interesujących postaci jak domokrażca Jeremiasz i jego kolejne metamorfozy, młody lekarz Jordan, jego matka, kochanka, adwokat bohaterki, duchowny, żona i córki komendanta więzienia. Każde z nich to osobna historia.

Mamy tu przegląd sposobów leczenia osób psychicznie chorych, poglądy. „Nie ma wewnątrz straszniejszych niż mózg”. Młody lekarz zadaje sobie pytanie: „Co i jak musi być zniszczone, aby powstało szaleństwo”.

Powszechnie zaś uważano, że religia i porządne lanie to najlepsze lekarstwo na zepsuty charakter.

Poznajemy warunki życia oraz stosunki międzyludzkie w więzieniu, zajęcia jakie musiały wykonywać więźniarki.

Opisano domy publiczne i gospody, w których jedli i nocowali podróżni. A także los panien, które zaszły w ciążę.

Nie zabrakło też opisów ubrań bogatych i biednych. A także mody na szycie kołder, poznajemy nawet nazwy różnych wzorów.

Zajmowano się wtedy także wywoływaniem duchów i hipnotyzowaniem, dzięki autorce dowiadujemy się przebiegały takie seanse.

Podziwiam wielostronność badań jakich dokonała autorka, aby tak szczegółowo i wielokierunkowo opisać tamten czas i ludzi.